

(správně 10) a 9 b) § 281 tr. ř. První důvod shledává stížnost v tom, že obžalovaný byl neprávem vedle zločinu dle § 81 tr. z. odsouzen také pro přestupek dle § 314 tr. z. proto, že dle zjištění soudního řekl svému synovi Bohumilovi, když jej městský strážník František P. vyzval, by s ním šel na policii, »nikam nepůjdeš,« že při tom zvedl a na strážníka napřáhl židli v úmyslu, by odvedení svého syna Bohumila zmařil. Stížnost má za to, že celý uvedený děj dohromady může tvořiti jen jediný skutek, a posoudil-li jej nalézací soud jako zločin veřejného násilí dle § 81 tr. z., proti kteréž subsumpci stížnost ničeho nenamítá — že nemůže současně v témže jednání spatřovati také ještě přestupek dle § 314 tr. z. Stížnost jest na omylu. Rozsudek uznal obžalovaného vinným zločinem dle § 81 tr. z., zjistiv, že trojnásobným způsobem násilně vztáhl ruku na městského strážníka P. — totiž tím, že mu přivřel ve dveřích nohu, když vcházel do jeho bytu a jej při tom rukou do těla rýpl, dále, že jej, když do bytu vešel, pěstí do prsou ždouchl (strčil), a že na svého židli k ráně napřáhl — vše to v úmyslu, by zmařil jeho služební výkon, totiž předvedení obou synů obžalovaného Bohumila a Jindřicha. Vedle toho odsoudil první soud obžalovaného také pro přestupek dle § 314 tr. z. proto, že obžalovaný u příležitosti třetího násilného vztažení ruky na strážníka P. (napřaženou židli), pronesl k svému synovi, když jej byl strážník vyzval, by s ním šel, slova: »Ani na krok nepůjdeš,« že jej tedy vyzýval, by neuposlechl a nešel se strážníkem na policii a tím se vmísil do výkonu jeho služby, která právě směřovala proti synovi obžalovaného. Právní posouzení prvního soudu odpovídá zákonu. Zločin dle § 81 tr. z. může se stýkati v reální konkurenci s přestupkem dle § 314 tr. z. Oba delikty mají společný předmět — totiž úřední jednání nebo služební výkon, proti nimž se jednání pachatelovo obrací, a úmysl, který směřuje ku zmaření služebního výkonu úředního jednání. Rozdíl spočívá v prostředcích: § 81 tr. z. předpokládá použití fyzického není násilné (napomenutím, zrážením, varováním atd.). V přítomném případě výkonu veřejné služby může se státi jakýmkoliv způsobem, které není násilné (napomenutím, zrážením, varováním atd.) V přítomném případě správně uznal soud nalézací, že násilné vztažení ruky napřažením židle dlužno podřaditi ve spojení s ostatními náležitostmi skutkové povahy pod ustanovení § 81 tr. z., slovné napomenutí a zrážení obžalovaného vůči synovi, by neuposlechl rozkazu strážníka, pak pod ustanovení § 314 tr. z. Uplatňovaného důvodu zmatečnosti zde není.

Čís. 152.

Předražování. Lhostejno, koupil-li pachatel věc, při jejímž prodeji se dopustil předražování, původně snad pro sebe a rozhodl-li se ji prodati teprve později.

(Rozh. ze dne 4. března 1920, Kr II 210/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost Bernarda B. do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne

19. září 1919, jímž byl uznán vinným přečinem předražování dle § 20, č. 1 a 2 b) cís. nař. ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z. mimo jiné z těchto

důvodů:

Okolnost, obžalovaným tvrzená, v rozsudku ostatně nezjištěná, že koupil sudy pro sebe a ne v úmyslu, by je dále zeizil, by ho neomlouvala. Při předražování jest lhosteino, koupil-li pachatel věc, při jejímž prodeji se dopustil předražování, původně snad pro sebe, a rozhodl-li se ji prodati teprve později, či koupil-li od počátku za účelem dalšího zeizení, poněvadž s hlediska § 20 cís. nař. jest rozhodno pouze chování pachatelovo při prodeji. Z předchozího nákupu jest důležitá pro posouzení předražování pouze vynaložená nákupní cena nikoliv úmysl pachateluv ohledně další dispozice s věcí.

Čís. 153.

**Předražování. Veřejné zájmy nejsou zvláště těžce ohroženy, bylo-li sice obilí odňato dispozici státní, avšak dodáno obyvatelstvu hla-
dem ohroženému v místech ležících v oblasti státu.**

(Rozh. ze dne 5. března 1920, Kr I 594/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti Josefa Karla O. a Richarda B., pokud směřovala proti výroku rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 12. srpna 1919, jímž byli oba obžalovaní odsouzeni pro zločin dle § 23 č. 4 a 5 cís. nař. ze dne 24. března 1917 č. 131 ř. z. a uznal je vinnými pouze přečinem pletich dle § 23 č. 4 cit. nař.

Důvody:

Oba obžalovaní odporují ve zmateční stížnosti naznačenému výroku rozsudku soudu nalézacího s hlediska § 281 č. 10 tr. ř.

Rozsudek v odpor vzatý viní oba obžalované ze zločinu proto, poněvadž jejich pletichami, způsobilými stupňováním ceny předmětů potřeby, veřejné zájmy byly zvláště těžce ohroženy. Soud nalézací opřel tento svůj výrok o úvahu, jež dá se krátce shrnouti v tyto věty: Účel nařízení o zabavení obilí jest ten, by zásoby mohly býti obyvatelstvu stejnoměrně přikázány a rozdělovány. Odnímají-li se značné zásoby tomuto účelu způsobem nedovoleným za překročení cen úředně stanovených, porušuje se tím zřejmě veřejný zájem. V případě našem bylo dispozicí státní odňato velké množství obilí: 3535 q, resp. 1619 q mlýnských výrobků, což mělo podle názoru soudu nalézacího značný vliv na dispozice státní aspoň v obvodu okresního hejtmanství v R. Odňali-li tedy J. K. O. a Richard B. takové množství obilí státní dispozici a prodali-li mlýnské výrobky z něho bez ingerence státní, byly tím podle přesvědčení nalézacího soudu zájmy státní zvláště těžce ohroženy. Leč pro tento právní závěr není ve výsledcích řízení a ve zjištěných okolnostech dostatečného skutkového podkladu. Závěr takový byl by správným tenkrát, kdyby zároveň bylo dokázáno, že ono množství obilí, resp. mlýnských výrobků bylo nejen odňato dispozici státní, ale buď všechno neb aspoň z valné části dodáno na místa a lidem, kteří státním přidělem již opatření byli, nebo do oblastí, jež leží mimo veřejný